

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2514/2019
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Иван Бајазит, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Стефан Високи“ из Смедеревске Паланке, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Смедеревска Паланка, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 713/2019 од 13.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 713/2019 од 13.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П1 191/2017 од 17.08.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужиља засновала радни однос на неодређено време код тужене почев од 08.02.2011. године и обавезана је тужена да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време почев од 08.02.2011. године и тужиљу врати на рад и распореди на место које одговара њеној стручној спреми, знању и радној способности. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено је као незаконито, решење о отказу уговора о раду број 659 од 07.02.2011. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду број 5357 од 10.11.2010. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 308.250,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 713/2019 од 13.03.2019. године одбијена је као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П1 191/2017 од 17.08.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 87/18) и одлучио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженом као послодавцем, закључила уговор о раду на одређено време, у трајању од три месеца, на основу уговора о раду број 5329 од 02.12.2008. године и то почев од 01.12.2008. године, на пословима У периоду од фебруара 2009. године до фебруара 2011. године, тужила је закључила са туженом више уговора о раду на одређено време (23.02.2009. године, 26.05.2009. године, 01.07.2009. године, 21.10.2009. године, 23.11.2009. године и 10.11.2010. године). Закључењу наведених уговора о раду претходило је доношење решења о престанку радног односа отказом уговора о раду. Тужила је оспорила решење број 659 од 07.02.2011. године, којим јој је престао радни однос са 08.02.2011. године. Тужила није радила пет радних дана, након истека времена трајања радног односа по уговору о раду број 5357 од 11.10.2010. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно закључио да је тужила са туженом закључила уговор о раду на одређено време број 5662 од 23.11.2009. године, у циљу замене раднице ББ која је била на дужем боловању. Наведени уговор је закључен почев од 01.12.2009. године до повратка запослене ББ са боловања. Међутим, ББ је преминула године, али је тужила наставила да ради све до 23.11.2009. године, када јој је радни однос престао отказом уговора о раду на одређено време број 5356 од 10.11.2010. године. Из наведеног произилази да тужили није престао радни однос даном смрти радника ББ, већ по протеклу 14 радних дана од смрти ББ. Због повећаног обима посла тужила је са послодавцем закључила нови уговор о раду број 5357 од 10.11.2010. године са почетком рада од 09.11.2010. године, али је решењем туженог од 07.02.2011. године, утврђен престанак радног односа тужиле и отказан је уговор о раду бр. 5357 од 10.11.2010. године.

Тужила је тужбом захтевала да се утврди да је код тужене засновала радни однос на неодређено време, да се обавезе тужена да је врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и радној способности као и да се поништи решење тужене од 07.02.2011. године, којим је утврђен престанак радног односа тужиле и отказан уговор о раду бр. 5357 од 10.11.2010. године.

Правилно су нижестепени судови закључили да је тужила је била непрекидно у радном односу код тужене, на истим пословима, у периоду од 02.12.2008. године до 08.02.2011. године, те како је радни однос успостављен ради замене привремено одсутног запосленог, његово трајање није ограничено временском јединицом од 12 месеци, већ дужином одсутности одсутног радника, због чега радни однос на одређено време може трајати и више година, тј. зависи од трајања одсутности запосленог.

Имајући у виду да је тужила радила код тужене на истоврсним пословима-..., у трајању дужем од 12 месеци тј. почев од 23.11.2009. године до 08.02.2011. године,

односно да је тужила са туженим закључила више сукцесивних уговора о раду на одређено време на истим пословима, а укупно трајање тих уговора је дуже од 12 месеци, тиме су испуњени услови за прерастање радног односа из одређеног на неодређено време, према одредби члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), којом је прописано да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла које траје одређено време и слично, за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекида не може трајати дуже од 12 месеци. Ставом 4. истог члана прописано је да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применили материјално право и то одредбу члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...61/05), који је важио у време заснивања радног односа тужиле.

Како је тужила први уговор о заснивању радног односа на одређено време код тужене закључила 02.12.2008. године и код тужене на истоврсним пословима радила до 08.02.2011. године, то је меродавно материјално право које је важило у том тренутку, према коме укупно трајање радног односа на одређено време не може бити дуже од 12 месеци, а за преображај у радни однос на неодређено време је довољно да запослени ради још пет радних дана. По истеку тог рока у овом случају је активирано право тужиле на преображај радног односа из радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

По налажењу Врховног касационог суда, сви уговори о раду на одређено време, с обзиром на то да су закључивани са тужилџом у временском континуитету и за обављање истоврсних послова, сматрају се једним уговором. Уколико би се у случају обављања истоврсних послова код истог послодавца сваки сукцесивни уговор третирао као посебан уговор, закон би могао бити злоупотребљен, јер би послодавац могао да изигра правило о временском ограничењу рада на одређено време.

Из изложеног, по оцени овога суда, правилно су нижестепени судови нашли да је радни однос тужиле на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време по одредбама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...54/09), поништили решење тужене о престанку радног односа тужиле и тужилџу вратили на рад.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић